

er indlysende, at der ikke vil være nogen Udfigt til, at der ved en Forligsprøve med Hensyn til Kontra- og Kontinuationsføgsmaal kan opnaas Noget. Naar Sagen først er kommen frem for Retten, og er begyndt at procederes, vil det i Reglen være uden Betydning at prøve Forlig ved Kontra- og Kontinuationsføgsmaalet. Det ærede Medlem bemærkede vel, at, da vi vare enige om, at Forligsmægling var god, kunde det ikke være til Skade, at den blev gjentagen; det kan i og for sig være en rigtig Sætning, men det ærede Medlem vil se, at den fører videre end til dette, nemlig til at man paa hvilket som helst Stadium kan afbryde og fordre en tvungen Forligsprøve paa ny foretagen. Foraa vidt angaar det Spørgsmaal, som i Særdeleshed i det andet Thing har draget Opmærksomheden saa stærkt paa sig og der har givet Anledning til en Indsigelse, som i høi Grad har forundret mig, men som jeg hører gjentagen her i Thinget, nemlig Spørgsmaalet om Sagsføreres Afgang til Forligsmægling, kan jeg ikke negte, at jeg i saa Henseende staa aldeles bestemt paa Udskiftets Stade. Der er jo blevet anført mangfoldige Grunde for at vedligeholde Bestemmelsen om Sagsføreres Udelukkelse fra Afgang til Forligsmæglingen, og navnlig er det blevet sagt, at det nu ikke vilde være det heldigste Oieblik til at foretage en Forandring deri, da man netop har foretaget en Omordning af Sagsførervæsenet, som for en Del har taget de Garantier bort, som den tidligere Lovgivning fremhød. Jeg erkjenner fuldkommen, at den nye Sagsførerlov har aabnet Døren for adskillige Personer, som under den tidligere Ordning ikke vilde være blevne Sagsførere, og som ogsaa maa beklages at være blevne Sagsførere, hvorpaa man i den senere Tid har haft flere uheldige Beviser og oplevet flere uheldige Erfaringer. Jeg erkjenner ogsaa, at den ubegrænsede Afgang til Formerelse af Sagsførernes Antal er skiftet til at friste dem til ikke at være altfor nøieregnende med, hvad de tage sig paa. Men naar man vil bedømme Forholdet retfærdig, tror jeg, at man i det Hele og Store maa sige, at Sagsførerloven ikke kan siges at have skabt en Tilstand, som kan retfærdiggjøre en væsentlig anden Dom om Sagsførerstanden end den hederlige Dom, som den danske Sagsførerstand hidtil har gjort sig fuldkommen værdig til. Og det var jo heller ikke den Betragtning, som i sin Tid blev gjort gjældende fra min og Meningsfællers Side, naar vi formerede en stærk Opinion mod Loven. Og hvad der navnlig forekommer mig klart, er det, at Sagsførere som Fuldmægtige for Parterne vilde være hundrede Gange at foretrække for de Personer, som Parterne under de nuværende Forhold saa ofte blive kastede i Armene paa, naar de ere ude af Stand til selv at møde og ikke have Bekjendte, der ville gjøre det for dem; og hvad der er ikke mindre vist, er det, at den Grund, som i Særdeleshed har været den ledende Betragtning til i sin Tid at udelukke Sagsførerne

fra Forligskommissionen, nu aldeles ikke er til Stede. Jeg maa i den Henseende give det ærede Medlem for Densse Amts 1ste Valgkreds (Oct. Hansen) fuldkommen Ret overfor det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) deri, at den Tro, at Hensynet til at komme til at føre en Sag og at faae et Salær derfor, skulde afgive et Motiv for en Sagsfører til at hindre Forlig i Sagen under de nuværende Forhold er en Urimelighed. De Salærer, som Sagsførere faae for at føre Processer, staa i Biførligheden i et lavt Forhold til deres Arbejde, i al Fald ikke efter den Maade, hvorpaa de i Øvrigt lønnes for deres Arbejde, og Intet er vissere, end at Sagsførere, hvis de blot se paa den pekuniære Interesse, kun vilde paatage sig Sagerne for derigjennem at opnaa de Forbindelser med Parterne, som i andre Henseender kunne medføre Fordelse for dem. For Salærets Skyld er det virkelig ikke. Jeg tror endvidere, at Forligsmæglerne netop i Sagsførerne vilde finde Folk, som ere langt mere tilgængelige for Afslutning af rimelige og billige Forlig, end de vilde finde i de Personer, som Parterne ellers sende for sig, ja endog saa end Parterne selv, som, naar de møde personlig lige overfor hinanden, overmaade tidt bringes i en irriteret Stemning. (Th. Nielsen: Na!). Jeg har i den Henseende en meget betydelig Erfaring, det kan jeg forsikre det ærede Medlem. Det er derimod ganske sikkert, at Forligskommissionen hos Sagsførerne, som i Reglen vilde være billige og forstandige Mænd, vil finde et villigt Øre for Indgaelsen af rimelige Forlig. I de større Sager vilde jo desuden Parterne næsten aldrig indgaa Forlig uden at have raadført sig med en Sagsfører om deres Retsforhold, og hvad de mindre Sager angaar, vil Sagsføreren fremfor nogen Anden være klar over, i hvor uheldigt et Forhold de Memper, som Processen medfører, staa til det Udbytte, man faar af den, og at, som det i Dag er blevet citeret her, et magert Forlig er bedre end en fed Proces. Det Gæste, man har anført, som kan siges at have nogen Vægt, er den Betragtning, som ogsaa er fremført af den ærede sidste Salær, at naar en Part møder selv ved Forligsmæglingen lige over for en Sagsfører, saa kunde det befrægtes, at han vilde være Frygt for at afflutte noget Forlig med denne Mand, om hvem han maatte antage, at han stod væsentligt over ham i juridisk Indsigt og vilde kunne gjøre Forslag, hvis egentlige Rækkevidde den paagjældende Part ikke var i Stand til at indse. Jeg tror imidlertid, at man i den Henseende kan trygt stole paa, at Forligsmæglerne vilde være i Stand til at opfatte de Forslag, som gjøres, og til at kunne gjøre det klart for Parten, hvad det er, der foretlaas ham, saa at man ikke i den Henseende behøver at være nogen Frygt. Man har nu ogsaa sagt, at ved at tilstede Sagsførere Afgang til Forligskommissionen, vilde man komme til at modvirke Parternes